

El Príncep de les Maresmes

Ningú no em creia quan els deia que jo, Alexandre, era el Príncep de les Maresmes, fill del rei Albatros i de la reina Fortuna.

Ningú. Ho podia llegir a les seves cares, on també endevinava el disgust. Ells, els enemics, intentaven saber de mi, em feien preguntes i jo... Bé, jo responia el que sabia o el que creia saber, perquè necessitava que ajudessin el pare.

El rei, el meu pare, estava molt malalt, i per això el vaig dur a un centre hospitalari perquè el cuessin. Però ells s'entossudien a fer-me tota mena de preguntes, com si això pogués servir d'alguna cosa.

—Si us plau, és important —m'asseguraven.

I jo intentava explicar tot el que sabia sobre la meva identitat, el que el pare m'havia ensenyat que digués. Els vaig dir que feia gairebé cent quaranta-tres llunes que vaig néixer durant la nit d'una tardor molt plujosa. Els vaig dir també que ho vaig fer bressolat pel vent de llevant, sota l'aixopluc d'un palau de canyars i sorra.

Em van escoltar amb atenció. Sí, de debò que ho van fer.

Els vaig explicar que no vaig conèixer la meva mare, la reina Fortuna, ja que va morir quan jo era molt petit, i que havia viscut sempre amb el pare, el rei.

En pronunciar aquesta paraula, altre cop va aparèixer el disgust als seus rostres. Es miraven entre ells i jo ja començava a estar tip que no em fessin cas. Però, és clar, ells eren els enemics i no tenien per què fer-me'n.

Eren tres, un home i dues dones, vestits amb bates blanques, molt netes i polides.

Per què em preguntaven tantes coses, si després no els agradava el que els responia?

D'altra banda, ells no m'explicaven a mi l'única cosa que m'interessava saber, o no m'ho explicaven com jo hauria volgut.

—I el meu pare? —insistia.

—El teu pare... Estem fent tot el possible, però està molt greu. Cal esperar com reaccionarà. De moment està en vigilància intensiva. Se li ha complicat una pneumònia i ha perdut el coneixement, no torna en si.

Temps després em vaig assabentar que el pare també havia tingut una hemorràgia cerebral. Imagino que si llavors no m'ho van dir, va ser per no espantar-me més del que ja ho estava.

«Doctora Blanc, doctora Blanc, presentí's a quiròfan», va ressonar una veu demanant la presència d'algú.

Una de les dones de bata blanca comentà als altres que se n'havia d'anar. Llavors, només en van quedar dos. L'home es va acomodar al sofà i es disposà —semblava— a parlar altre cop.

—A veure, noi, si en traiem l'entrellat... Et dius Alexandre i tens..., pel que has dit de les llunes, uns onze anys... Ens has dit també que no teniu més família... Ja sé que t'incomoda que et fem preguntes, però a banda de cuidar el teu pare, que pots estar ben segur que ho estem fent, necessitem saber qui ets, qui sou, per poder obrar en conseqüència.

«Per poder obrar en conseqüència...», què volia dir, allò?

Vaig respirar fondo, per agafar forces, i em vaig disposar a repetir-ho una altra vegada:

—Ja ho he dit: ell és el rei Albatros i jo, el seu fill, el Príncep de les Maresmes.

—D'acord, d'acord, però per poder-te ajudar, cal saber els vostres cognoms, on viviu, de què treballa el teu pare... Encara ets petit i t'has de quedar amb algú...

Això era el que el preocupava: què fer amb mi. I no calia que fes res, jo només volia quedar-me al seu costat fins que es posés bo.

L'home es va posar nerviós una vegada més. De debò, de veritat que jo no el volia fer enfadar, perquè si s'enfadava potser no ajudaria el meu pare.

—Vivim a les maresmes —li vaig dir.

—Bé, dedueixo que a la zona del Maresme, aquí, a la província de Barcelona, però... a on, concretament?

—em va preguntar una mica més calmat.

—Al costat del mar, entre els canyars.

—A quin poble? A quina casa?

—A tot arreu, per això soc el Príncep de les Maresmes...

L'home de la bata blanca va abaixar el cap i el va recolzar sobre una mà, alhora que s'acaronava la barbeta. No sabia què fer amb mi, prou que ho veia, però d'altra banda no es cansava de fer preguntes.

—Ja... i... de què treballa, el teu pare?

—És rei...

Com que semblava que amb això no en tenien prou, vaig continuar:

—...i és metge, matemàtic, filòsof, escriptor, astròleg i mag...

Tampoc no em van creure. Els enemics es creuaven mirades i veia créixer el desconcert als seus ulls. El pare també em va ensenyar a llegir als ulls.

—Ens està prenent el pèl —va comentar la dona. Ho va dir molt baixet, però jo la vaig sentir.

L'enemic, empipat, es va aixecar de la cadira i em va dir que ja ens veuríem, que s'havia d'ocupar dels seus pacients —no entenia gaire què volia dir—, que l'esperaven. Al cap d'un moment, la dona també es va aixecar

i em va dir que tornava tot seguit. De segur que volien parlar de mi.

Puc afirmar que els tenia desconcertats i no era pas aquesta la meva intenció. No sabien on classificar-me en el seu món on tot semblava tenir un lloc, un destí, un moment. Ja m'ho havia avisat el pare, que ho feien, això, els enemics.

No hauria d'haver fet cas a en Vador quan em va dir que el meu pare estava molt malalt i que era urgent traslladar-lo a un centre hospitalari. Però em vaig deixar portar per la confiança que tinc a en Vador, un veí amic nostre, un gran mariner que ha navegat arreu del món.

«Què és un centre hospitalari?», li vaig preguntar.

«Un lloc on podran guarir el teu pare.»

En aquell moment me'l vaig creure, estava convençut que ho farien. El pare era el rei.

El que em va decidir va ser que el pare ja feia massa dies que estava malalt, no tenia esma per aixecar-se i havia perdut les forces i la gana. I sobretot, perquè vaig tenir por en veure que ell, que era metge, no sabia com posar-se bo. I sempre ho havia fet, amb ell i amb mi, això de posar-nos bons.

En Vador, per portar-lo, se'l va carregar damunt les espatlles; és un home molt fort.

I ja llavors vaig notar com el vell mariner em mira-

va amb una barreja d'incertesa i de llàstima. Però jo, en aquell moment, pensava que era per l'estat del meu pare. D'altra banda, en Vador, tot just quan va veure com unes persones s'encarregaven del pare, se'n va anar. Jo ja l'entenia prou, ja. En Vador era un dels pirates més buscats i no volia cridar l'atenció.

Al cap d'una estona va tornar a entrar la dona de la bata blanca i em va oferir un got de llet i unes pastes rodones.

—Et venen de gust unes magdalenes? Deus tenir gana... —em va dir molt amable. Semblava que ja no estava enfadada.

—Gràcies...

La veritat era que sí que en tenia, de gana. Molta.

Mentre menjava, la dona es va asseure davant meu. Suposo que esperava que li digués alguna cosa. Però com que jo no deia res, només menjava, ella es va posar a parlar.

—Em dic Nela, soc infermera d'aquesta planta, ara tinc una estona tranquil·la, però ja veuràs com d'aquí a un moment el més fàcil és que em cridin per l'altaveu...

Es volia fer amiga meva, es veia d'una hora lluny... Em va agradar, però, que em donés aquelles magdalenes.

—Escolta..., deus tenir família..., amics...

—No, la meva família és el meu pare.

—Tots tenim família... Avis, oncles...

—Jo no soc com tots, jo soc un príncep.

No em va dir res, però vaig notar que s'havia enfadat, encara que intentava amagar l'enuig. D'altra banda, em sentia molt aixafat. Amb tanta pregunta i xerrameca gairebé s'havia fet de nit. Els enemics també ho semblaven, de cansats.

Jo no els volia dir res d'en Vador, l'única persona de confiança que jo coneixia. No els volia dir res perquè tenia la sensació que el ficaria en problemes, ell era un pirata. Tanmateix, tot i que era conscient que m'apreciava, no li hauria fet cap gràcia que m'haguessin portat al seu costat; un pirata no es pot fer càrrec d'un nen.

De totes maneres, no veia la necessitat d'estar amb ningú. El pare m'havia ensenyat a estar sol, a espavillar-me. Prou que m'hi quedava quan ell havia d'atendre els seus assumptes reials.

Altra vegada va entrar més gent amb bates blanques. Parlaven entre ells, com si jo no hi fos. Deien no sé què que havia d'anar a un centre d'acolliment i que m'havien de fer unes proves per veure què em passava.

Que... què em passava?

A mi no em passava res, era el pare qui tenia problemes.

Jo ja sabia de què anava això, el pare m'ho havia advertit, que quan un volia ser diferent, a vegades et prenen per boig.

Tot d'una, el que semblava que manava més em va dir que aquella nit em quedaria allà, que aquell era un cas molt irregular i que encara no havien tingut temps d'arreglar la meva situació. Jo no veia què hi havia d'irregular, ni què havien d'arreglar.

Em van acompanyar a una petita habitació tanca-da que era al costat d'una sala més àmplia. La Nela, la que m'havia donat les magdalenes, em va dir que era la sala d'infermeres. Llavors em va donar un pijama que, pel que vaig veure a primer cop d'ull, segur que m'anava gran.

—Si necessites alguna cosa, ens pots trobar aquí. Avui em toca torn de nit.

Se'm va fer estrany d'estar damunt un llit amb uns llençols tan blancs i tan nets. Jo gairebé sempre dormia sense llençols, i quan feia fred ho feia dins un sac de dormir.

Des del llit, podia sentir com parlaven a la sala del costat, la de les infermeres, i vaig sentir curiositat per saber què deien. Em vaig aixecar i vaig parar l'orella a la porta.

—Sembla mentida que vagi tan net, i això que és un rodamon... Dorm a la platja, entre canyes —comenta-va la Nela, de qui vaig reconèixer la veu.

—És un nen molt estrany, a mi em sembla que no va gaire rodó, diu que és un príncep... —va dir una altra.

No em creien. Gens ni mica. Després d'explicar-ho tantes vegades, continuaven sense creure's que jo era el Príncep de les Maresmes.

El que vaig tenir clar llavors era que jo era diferent. No en sabia encara el motiu, però era així. I també vaig tenir clar que havia arribat a la fi del meu regnat abans que aquest hagués començat.